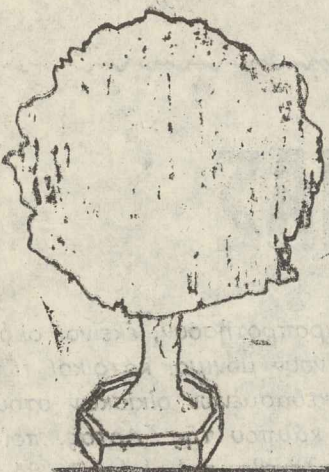
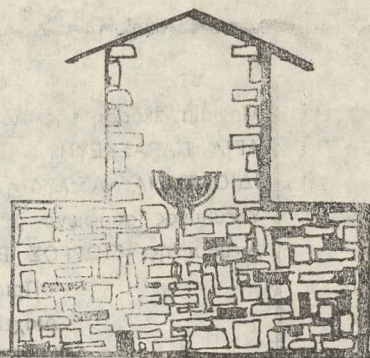

ΚΟΥΣΟΒΙΣΤΑ

Τά ώραϊα σου πλατάνια καὶ τὸ κρῦο σου νερὸ
εἶναι ἄκομα πιὸ ώραϊα κι' ἀπὸ τὸν παλιὸ καιρὸ.

Συντάσσεται ἀπὸ ἐπιτροπὴν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΚΥΤΙΣΤΑΔΙΩΤΩΝ ΑΡΤΗΣ

ΕΤΟΣ 16ο

Ἀριθμὸς φύλλου 5 Ἰούλιος 1982

ΠΡΙΟΒΟΛΟΥ 15 ΑΡΤΑ

ΤΑ Σ(Ι)ΑΤΑΝ'ΚΑ

τοῦ Θανάσῃ Βήχα

Τοῦ τό εἶχε πει πολλές φορές ἡ Γιάννινα τὸ δωδεκάχρονο παιδιὸ τῆς Τάσου, ὅταν ἐκεῖνο, ἐκλει-
ψὲ μὲ δυνάμει τὴν ἀλλόκορτα τοῦ σπιτιοῦ καί, γεμάτο
λαχτάρα, ἔτρεχε γιὰ τὴν πλατεῖα τοῦ χωριῶν γιὰ νὰ
παίξει μὲ τὰ ἄλλα παιδιά, τώρα πού κολοκαίριασε
καὶ τὰ σχολεῖα σταμάτησαν.

— Νὰ μὴν ἀργήσεις Τάσιου μ'. Μὴ ν' χτῶς στοῦ
δρόμο καὶ θγεί κάνα σιαταν'κό καὶ σέ φάει. Ἀκ'σες;
— Ἀκ'σα.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Τάσιου ἐρχόταν ἀπὸ μεγάλη
ἀπόσταση, γιατί ὥσπου ν' ἀποσώσει ἡ μάνη τίς ὁρμή-
νιες, ἐκεῖνος εἶχε ἀπομακρυνθεῖ τόσο, ὥστε, παρ' ὅλο
πού τό σπῆτι τοῦ ἦταν στήν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ἔβλεπε
πιά καθαρά τὴν πλατεῖα καὶ τό τρέξιμο δυνάμωνε.
Χωρὶς νὰ τό καταλαβαίνει, ἔφτανε. Καὶ ἀμέσως, χω-
ρὶς ἀνάσα, ἔμπαινε σὸ φουντωμένο πιά, παιγνίδι τῶν
ἄλλων (κυνηγητό, κρυφτό, μπάλλα κ.λ.π.). Καὶ ἔπαι-
ζε, ξένοιστα, μὲ τίς ὥρες. Ὅμως οἱ ὥρες ὅπως ὅλες
τοῦ παιδικοῦ παιγνιδιοῦ, περνοῦσαν γοργά. Καὶ κά-
ποια στιγμή, ἐνὺ τὸ δουητό ἀπὸ τίς παιδίαστικες φω-
νὲ συνέχιζε νὰ κυριαρχεῖ σὸ ἡσυχὸ καλοκαιριάτικο
δειλινὸ, ὁ Τάσος, ἀπότομα, σταματοῦσε. Ἀθελά του
ἔστρεψε, ἀπὸ συνήθεια, τὰ μάτια του κατὰ τὴν ἀνα-
λή. Καὶ διαπίστωνε, ὁ δυστυχισμένος, ὅτι τὰ ἴσκια ἔ-
φταναν στή ρίζα τοῦ δουνοῦ. Σημάδι ὅτι σέ λίγο ἔ-
πεφτε τό σούρουπο καὶ ὅτι ἀμέσως ἔπρεπε νὰ πάρει
τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, προτοῦ νυχτώσει, γιατί... Οἱ
συμβουλές τῆς μῦνας του, προτοῦ ξεκινήσει γιὰ τό
ἀπογευματινὸ παιγνίδι, ἀνακατεμένες μὲ διάφορες ἱ-
στορίες πού ἔτυχε νὰ κρυφακούσει ἀπὸ μεγαλύτερους
καὶ κεντριμένους μὲ τὴν παιδική του φαντασίαν, δὲν
ἄφηναν περιθώρια γιὰ καθυστέρηση. Καὶ ρίχνοντας
μιά τελευταία, ζηλόφθονη, ματιά στὰ ἄλλα καλοτυχι-
σμένα παιδιά πού, σάν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα, συνέ-
χιζαν νὰ παίζουν, μέχρι τό θαθὺ σκοτάδι, γιατί τὰ

σπῆτια τους ἦταν σιμά στήν πλατεῖα, ἔπαιρνε τὴν ἀ-
νηφόρα κατὰ τὴν Τζιούμα, ἐλασθημώντας τὴν τύχη
τοῦ γιὰ τὴν τοποθεσίαν πού δρεθόταν τό σπῆτι του.

Τό ἐρχόμενο καλοκαίρι χειρότερεψε ἡ κατάστα-
ση γὰ τὰ παιγνίδια τοῦ Τάσιου. Αἰτία ἦταν ἡ μοναδι-
κή ἀδελφή του, ἡ Βάσιω πού δὲν τὰ περασμένα χρό-
νια πηγαίνει τὰ πράματα γιὰ νὰ δοοκήσουν, μπῆκε
στήν Οἰκοκυρική Σχολή στούς Ραφτανάιους, πού εἶχε
ἀνοίξει τὸν χρόνον αὐτό. Ἐτοί ὁ Τάσος ἔπρεπε καθη-
μερινά, πρῶτ' καὶ δειλινὸ, νὰ πηγαίνει γιὰ θοσκή τὰ
πράματα τοῦ σπιτιοῦ (δύο ἀγέλαδες καὶ τέσσερες γί-
δες) καὶ νὰ ξεχάσει ὁλότελα τὴν πλατεῖα καὶ τὰ παι-
χνίδια. Στὴν ἀρχὴ πῆγε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Μιά μέρα τ' ὁδομάδα νὰ πααίνω νὰ παίζω, μάνη.
Νὰ πααίνεις ἐσύ νὰ τὰ φ' λᾶς τὰ πράματα.

Ἀκούοντας αὐτὰ ἡ Γιάννινα πού οἱ πολλές φρο-
ντίδες, γυναικείες καὶ ἀνδρικές (ὁ ἄντρας τῆς ὁ Γιάν-
νης ἔλλειπε χροῦν' κῆς ταξίδι), γιὰ τό σπῆτι, τὴν οἰ-
γένεια, τὰ ζῶα καὶ τὰ χωράφια, τὴν εἶχαν ἀτσαλώσει,
ἀποκριθὲν σκληρά καὶ ἀποφασιστικά.

— Τί λὲς μωρὲ ζαλουταραμένο; Ἐχω ἄδεια ἰ γώ;
Μονάχα καμμιὰ Κυριακή ἀμα δὲν ἔχω δ' ἴλιες θὰ πα-
αίνω.

Ὁ Τάσος πού τὴν ἤξερε καλὰ τὴ μάνη του ὅτι
δὲν ἀσπιδεύεται φάνηκε νὰ δέχεται τό ριζικό του, ἔ-
σκυψε τό κεφάλι καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ στρίψει. Ὅταν,
σάν ἀστραπή, τοῦ πέρασε ἀπὸ τό μυαλό ἡ μεγάλη ἱ-
δέα. Καὶ πιστεύοντας ὅτι μ' αὐτὴ θὰ κέρδιζε τό κα-
θημερινὸ ἀπογευματινὸ παιγνίδι στράφηκε πρὸς τὴ
μάνη του.

— Σκιαζοῦμι νὰ πααίνω μὲ τὰ πράματα τὰ δειλ' νὰ
μάνη. Θὰ ν' χτῶς καμμιὰ φορὰ καὶ θὰ θγεί κά'να
σιαταν'κό νὰ μὲ φάει.

Ἀλλὰ ἡ Γιάννινα δὲν ξαφνιάστηκε. Ἦξερε (τὴν
δίδαξαν οἱ σκοτοῦρες τῆς τυραγνισμένης πενηντάχρο-
νης ζωῆς τῆς) νὰ ἐπιβάλει τίς ἀποφάσεις τῆς πότε μὲ
τό ἄγριο καὶ πότε μὲ τό καλὸ. Καί, μὲ τρυφερό τόνο
αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀποκριθὲν σὸ γιό τῆς.

— Μὴ σκιάζισι Τάσιου μ'. Ἀμα δεῖς τίποτε πὲς,
ἀπὸ μέσα σ', τό πάτερ ἡμῶν, μέτρα ὡς τοῦ δέκα καὶ
τό σιαταν'κό θὰ σκάσει. Θὰ τ' ἀκούσ' τοῦ δρόντο.

Ἐκεῖνο τὸ Αὐγουστιάτικο ἀπομεσημέριο ἦταν
ἀπὸ τὰ πρῶτα σὸ χωριό. Οἱ καυτὲς ἀκτίνες εἶ-
χαν ναρκώσει ὅλο τό χωριό, ἀνθρώπους, ζῶα δένδρα.
Μὲ τό ἔμπα τοῦ δειλινοῦ σηκώθηκε ἕνα ἀεράκι ἀπὸ
τό νοτιὰ πού ἦταν πολὺ σιγανὸ ἀλλὰ ἀρκετὸ νὰ δρο-
σίσει τὴν πυρωμένη ἀτμόσφαιρα. Ἡ ζωὴ τοῦ χωριοῦ
ξανάρχιζε. Τὰ θελάσματα καὶ τὰ μουγκρητά ἔδιναν
καὶ ἔπαιρναν στὰ σοκάκια. Χωροῦμενες παιδίαστικες
φωνὲς ἀκούστηκαν κατὰ τὴν ἀγορά. Ἀποκαμωμένος
ἀπὸ τό πρῶνὸ δρομολόγιο μὲ τὰ πράματα καὶ κολυ-
μπισμένος σὸν ἰδρώτα, ἀπὸ τὴ μεσημεριάτικη ζέστη,
ὁ Τάσος συνέχιζε τὸν ὕπνον του. Ἡ ἐννεληντάχρονη
Βάδω εἶχε πονοκεφαλία νὰ φωνάζει κάθε πέντε λε-
πτὰ, ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα τώρα. Στὴν ἀρχὴ μὲ τό μα-
λακό.

— Σήκ' Τάσιου μ'. Ἀντε νὰ προπίαν νὰ δοοκήσ' νὰ
ἕνα τρίμα τὰ ἔρ'μα.

Τό εἶπε τρεῖς - τέσσερες φορές. Μά ὅταν εἶδε ὁ
Τάσος ἀποκρινόταν μὲ ἕνα ξερό «Καὶ» καὶ γύριζε
ἀπὸ τό ἄλλο πλευρὸ γιὰ νὰ συνεχίσει τὸν ὕπνον, ἀρ-
χισε νὰ ἀπελπιζόταν. Εἶχε προλάβει νὰ κοιτάξει κατὰ
τόν Ραφτανίτικο. Ἀν Λιά καὶ νὰ δεῖ ὁ ἥλιος κόντευε
νὰ βασιλέψει. Τώρα φώναζε μὲ ὅλη τὴ δύναμιν πού
τῆς ἀπόμεινε στὰ γερασμένα σπλάχνα τῆς.

— Δὲν ἀκούς γιὲ μ'; Ἐκατσε οὐ ἥλιος στ' ἄχ'...
Θὰ σέ θρῆ ἡ μάνη σ' αὐτοῦ καὶ θὰ φᾶς τ' ὅχρονιά σ'.

Δὲν πρόλαβε ν' ἀποσώσει τό λόγο τοῦτο ἡ
γριὰ καμπήκε σὸ σπῆτι φουριόζα ἡ νύφη τῆς ἡ Γιάν-
νινα.

— Τί; Ἀκόμα ἐδῶ τ' ὄναι τοῦτο τό παιδί;

— Ἐκρένα καὶ ξανὰ κρένα Γιάννινα μ', ἀλλὰ δὲν τα-
ρῶζεται ἀπ' τοῦ κρεβάτ'. Μὴν τ' ὄναι θερμασμένο ἀ-

συνέχεια στή 2η σελίδα

«ΤΟ ΚΑΓΚΕΛΑΡΙ»

Ὁ Κώστας ὁ Βήχας μᾶς ἔστειλε ἀπὸ τὴ Ρόδο, νὰ
δημοσιεύσουμε τό ΚΑΓΚΕΛΑΡΙ, γιὰ νὰ μείνει καὶ γιὰ
τίς ἐπόμενες γεννιές.

Τέτοιαν ὦω, Τέτοιαν ὦω, τέτοιαν ὦα ἦταν ἔφες.
Τέτοιαν ὦα ἦταν ἔφες, τέτοιαν καὶ παραπροφές.

Τέτοιαν καὶ παραπροφές, σὸ χορὸ πού χορεύαν.
Στὸ χορὸ πού χορεύαν, ὅλο ἀγόρια καὶ παιδιὰ.

ὅλο ἀγόρια καὶ παιδιὰ, καὶ κορίτσια ἀνύπανδρα
καὶ κορίτσια ἀνύπανδρα μὲ καινούργια φορεσιά

μὲ καινούργια φορεσιά μὲ χρυσὰ κεντήματα
μὲ χρυσὰ κεντήματα καὶ στή μέση σὸ χορὸ

καὶ στή μέση σὸ χορὸ, κάθεται χρυσὸς ἀετός
κάθεται χρυσὸς ἀετός, καὶ τσιμπάει τὰ νύχια του

καὶ τσιμπάει τὰ νύχια του, τὰ χρυσὰ φτερούδια του.
Τὰ χρυσὰ φτερούδια του, τὰ βασιλικούδια του

τὰ βασιλικούδια του, τὸ θεὸ παρακαλεῖ.
Τὸ θεὸ παρακαλεῖ, θε μου δός μου δύναμιν

θε μου δός μου δύναμιν, νὰ χυθῶ ν' ἀδράξω μιά.
Νὰ χυθῶ ν' ἀδράξω μιά, κι ἂν δὲν τὴν ἐδιάλεγα

Κι ἂν δὲν τὴν ἐδιάλεγα, νάφευταν τὰ νύχια μου.
Νάφευταν τὰ νύχια μου, τὰ χρυσὰ φτερούδια μου

τὰ χρυσὰ φτερούδια μου, τὰ βασιλικούδια μου
τὰ βασιλικούδια μου, σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ

Σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ, σὺ κλωνὶ βασιλικὸ.
Σὺ κλωνὶ βασιλικὸ, σὺ κλωνάρι ἀμάραντο.

Σὺ κλωνάρι ἀμάραντο νάτανε σὸν κῆπο μου.
Νάτανε σὸν κῆπο μου, νὰ τό συχνοπότηζα.

Νὰ τό συχνοπότηζα, Τετράδο Παράσκευο.
Τετράδο Παράσκευο, καὶ Σαββατοκύριακα.

Καὶ Σαββατοκύριακα, σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ.
Σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ, κάμε κύκλες τὸ χορὸ

κάμε κύκλες τὸ χορὸ, κάμε διπλοκάγκελο
κάμε διπλοκάγκελο σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ

Σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ κάμε τριτοκάγκελο
Κάμε τριτοκάγκελο σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ

Σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ κάμε τετρακάγκελο
Κάμε τετρακάγκελο, τετρακαγκελίσματα

Τετρακαγκελίσματα καὶ κλωθογυρίσματα
Καὶ κλωθογυρίσματα μὲς τὸν πέρα μαχαλά

Μὲς τὸν πέρα μαχαλά πέθανε μιά καλογριά
Πέθανε μιά καλογριά καὶ τὴν πᾶν στήν ἐκκλησιά.

Καὶ τὴν πᾶν στήν ἐκκλησιά, μὲ λαμπάδες καὶ κεριὰ
Μὲ λαμπάδες καὶ κεριὰ μὲ λαμπρὰ κονίσματα

Μὲ λαμπρὰ κονίσματα, μ' ἀσημένια θυμιατά.
Μ' ἀσημένια θυμιατά κι ὁ Δεσπότης πάει μπροστά

κι ὁ Δεσπότης πάει μπροστά καὶ τρεῖς διάκοι ἀπὸ κοντά
Καὶ τρεῖς διάκοι ἀπὸ κοντά, ψάλλοντας διαβάζοντας

Ψάλλοντας διαβάζοντας καὶ μοιρολογίζοντας
Καὶ μοιρολογίζοντας, σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ

Σὺ πού σέρνεις τὸ χορὸ, τράβα σιάσε τὸ χορὸ
Τράβα σιάσε τὸ χορὸ, εἶμαι ξένος καὶ θὰ ἴδω

Εἶμαι ξένος καὶ θὰ ἴδω, καὶ θὰ πάω νὰ μονολογῶ
Καὶ θὰ πάω νὰ μονολογῶ στὰ χωριά πού θὰ διαβῶ

Στὰ χωριά πού θὰ διαβῶ καὶ στήν πόλιν πού θὰ μῶ
Καὶ στήν πόλιν πού θὰ μῶ, καὶ θὰ μὲ ρωτήσουνε

Καὶ θὰ μὲ ρωτήσουνε, τί χορὸς ἐγένονταν
Τί χορὸς ἐγένονταν διπλοκάγκελος χορὸς

Διπλοκάγκελος χορὸς, τριτοκαγκελίσματα
Τριτοκαγκελίσματα, τετρακαγκελίσματα

Τετρακαγκελίσματα καὶ κλωθογυρίσματα
Καὶ κλωθογυρίσματα, μὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνο

Μὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνο τὸν χορὸ δὲν τὸν ἀφήνω
Τὸν χορὸ δὲν τὸν ἀφήνω, μὰ τὸν Ἅγιον Ἀν Νικόλα

Μὰ τὸν Ἅγιον Ἀν Νικόλα, τί χορὸς θὰ γίνεϊ τώρα.
Τί χορὸς θὰ γίνεϊ τώρα, μὰ τὸν Ἅγιον Ἠ Θανάση

Μὰ τὸν Ἅγιον Ἀν Θανάση κι ὁ χορὸς δὲν θὰ χαλάσει
Κι ὁ χορὸς δὲν θὰ χαλάσει, μὰ τὸν Ἅγιον Ἀν Γιάννη

Μὰ τὸν Ἅγιον Ἀν Γιάννη κι ὁ χορὸς πάει γαϊτάνι
Κι ὁ χορὸς πάει γαϊτάνι, μὰ τὸν Ἅγιον Ἀν Σένη

Μὰ τὸν Ἅγιον Ἀν Σένη, εἰς τὸν δρόμ' θὰ φύγ' οἱ ξένοι
Λέγει δὲ δὲ θὰ φύγ' οἱ ξένοι μὰ τὸν Ἅγιον Ἀν Θανάση

Μὰ τὸν Ἅγιον Ἀν Θανάση, ὁ χορὸς πάει νὰ χαλάσει
ὁ χορὸς πάει νὰ χαλάσει, καὶ τοῦ χρόνου δρε παιδιὰ

Καὶ τοῦ χρόνου δρε παιδιὰ, ὅλοι νάμαστε καλὰ
Ὅλοι νάμαστε καλὰ, γιὰ νὰ ρθούμε πάλι ἐδῶ

γιὰ νὰ ρθούμε πάλι ἐδῶ, γιὰ νὰ στήσουμε χορὸ.

αντι για χρονογραφη

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΤΙΣΤΑΔΙΩΤΗ

Οἱ γυναῖκες ἀπ' τὰ Καλυδέικα ἀποφάσισαν νὰ πάνε
σὴν Ἁγία Κατερίνη στὰ Σχορέτσια. «Μεγάλῃ ἡ χά-
ρη τῆς». Μαζί τους πῆραν καὶ τὸ Γληγοράκη. Σχολα-
ροῦδι θάταν δὲ θάταν ὀχτῶ χρονῶν.

Σάν τέλεψε ἡ λειτουργία, ὁ Παπὰς, κατὰ τὸ συνήθιο,
εἶπε στίς ξένες μήπως θέλει καμιά νὰ ἑομολογηθεῖ. Μιά
ἀπ' τὴν παρέα ἡ «Καλόγρια», Θεὸς σχωρέστην ἂν πέ-
θανε, εἶχε θάρος στὴ ψυχὴ τῆς. Βαρὺ τὸ ἀμάρτημα
πού τὴ βασάνιζε καὶ ἤθελενὰ λευτερωθεῖ. Ἀποφάσισε
καὶ ἑομολογήθηκε.

Ὁ Γληγοράκης πού ἦταν μικρόσωμος τούπωσε κά-
που καὶ χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἶδον αὐτοῦ τὸ ἀμάρ-
τημα.

Σάν γύρισε ἡ παρέα σὸ χωριὸ ὁ μικρὸς (ἀπὸ μικρὸ
καὶ παλαβὸ μαθαίνει τὴν ἀλήθεια) ἑσπείρισε τό μυ-
στικὸ καὶ ἀναψε ὁ καθὼς στὴ γειτονία.

Ὁ γάτος τοῦ μπάμπα Μήτρου τοῦ γείτονα, ἀπὸ
τοὺς μοναστηριακοὺς γάτους, μπῆκε κρυφὰ σὸ σπιτά-
κι τῆς «Καλόγριας» ὅταν ἔλειπε καὶ γκρέμιζε σὸ πά-
τωμα τὴν καρδόρα πούταν σκεπασμένη μὲ τό πλαστή-
ρι καὶ γεμάτη μὲ γάλα «κορφή». Ἐκατσε μὲ τὴν ἡσυ-
χία τοῦ καὶ τὴν ταρατώσε καὶ μετὰ τῶθαλε σὸν ὕπνον.
Μπῆκε ἔξω ἀπὸ τὴ «Καλόγρια» καὶ σὺν εἶδε τὴ ζημιά τρά-
χηξε μιά μὲ τὴ μᾶσια τὸ γάτο καὶ τὸν δάρτισε. Τὸν
ἔβαλε σὸν τρουβά καὶ τὸν πέταξε σὸ ρέμα, στὴ κά-
δρῶση. Ἀπὸ τότε δάρανε τὴ ψυχὴ τῆς τὸ ἀμάρτημα.

Κι ἔτσι παραβιάστηκε τὸ ἀπόρρητο τῆς ἐξομολόγη-
σης. Ὁμορφος κόσμος ἡθικός, ἀγγελλικὰ πλάσμενος.

«ΚΟΥΣΟΒΙΣΤΑ»

Μηνιαία έκδοση της Αδελφότητας Κτισταδιωτών Αρτης «Η ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ»
 ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Αδελφότητας Κτισταδιωτών Αρτης
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο
 Διευθυντής: ΓΙΩΡΓΟΣ Β. ΦΛΩΡΟΣ

Πριοβόλου 15 Άρτα
 Διαχειριστής Οικονομικού
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Οι Γνώμες συνεργατών δεν εκφράζουν απαραίτητα και τις απόψεις του Δ.Σ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εσωτερικού ετησία 250 δρχ.
 Εξωτερικού ετησία 1000
 Κοινοτήτων ετησία 500
 Γραφεία Πριοβόλου 15 Άρτα

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Γιά τό Νεκροταφείο στο χωριό μας, συνεχίζονται οι προσφορές από μέλη και μη της αδελφότητας.
 Ίωάννης Β. Μπριασούλης — Άρτα 1.000 δρχ.
 Ίωάννης Χ. Μπριασούλης — Ήγουμενίτσα 1.000 δρχ.

ΕΙΔΙΚΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Λάβαμε τη συνδρομή σας για την εφημερίδα μας και σας ευχαριστούμε.

	ΔΡΧ.
Μπιτσαδής Περικλής — ΤΡΙΚΑΛΑ	1.000
Φλώρου Κ. Χρυσούλα — ΑΘΗΝΑ	750
Καλύδας Χ. Γεώργιος — ΑΡΤΑ	500
Παπαθεοδώρου Κ. Νικόλαος — ΑΘΗΝΑ	500
Αντωνάκης Λεωνίδας — ΙΩΑΝΝΙΝΑ	500
Λιαπάτης Ν. Κων/νος — ΑΡΤΑ	500
Βήχας Κ. Ανδρέας — ΑΡΤΑ	250
Μπριασούλης Κ. Ευστάθιος — ΛΑΥΡΙΟ	250
Λένης Ν. Κων/νος — ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ	250
Μπριασούλης Χ. Ίωάννης — ΉΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ	250
Μπριασούλης Ι. Χρήστος — ΚΤΙΣΤΑΔΕΣ	250
Γιαννάκης Ν. Γεώργιος — ΙΩΑΝΝΙΝΑ	250
Καλύδας Γ. Χρήστος — ΑΘΗΝΑ	250

ΤΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

Ο Θόδωρος με το δαμάλι

Τσαγγάρικο είχε ο Μπάμπας Θόδωρος στο όρεινό χωριουδάκι. Υπόγειο τό μαγαζί χωρίς φυσικό φως και τό χειμώνα ή ύγρασία σχημάτιζε νησιά στον τοίχο. Πλευρίτιδα προχωρημένη, γνωμάτευσε ο γιατρός και τον έστειλε στη μεγάλη χώρα. Είχε την άτυχία νάναι άκληρος και τόν συνόδεψε ο ξάδελφός του ο Ήλιος.
 «Όταν με τό καλό τέλειωσε ή θεραπεία, βγήκε απ'τή Σωτηρία και κατεβαίνοντας είδε κόσμο, κυρίως νέα παιδιά μαζεμένα έξω από ένα μεγάλο κτίριο.
 Κοντοστάθηκε και περιέργως καθώς ήταν ρώτησε — «Τί είν ιδώ ρέ πιδιά;»
 — «Πανεπιστήμιο μπάμπας».
 — «Δηλαδή;»
 — «Έρχονται δόδια και φεύγουν άνθρωποι».
 Κρυστάνισε ή καρδούλα του νάχε κι αυτός ένα παιδί και είπε:
 — «Ίέχω ένα δαμάλι στού χωριό. Άμα του φέρου ιδώ θά γέν' άνθρωπος;»
 — «Και δέδαια μπάμπας».
 Τόπε και τόκανε ο μπάμπας Θόδωρος. Τόφερε τό δαμάλι και τοῦπαν οί φοιτητές:
 — Σ'ένα χρόνο νά ρθής και θά πάρης τόν κ. Μόσχο.
 Πέρασε ο χρόνος ήρθε ο μπάμπας και ζήτησε επίμονα από τίς πληροφορίες:
 — «Θέλου τούν κ. Μόσχου».
 — «Είναι πολύ άποσχολημένος», τοῦ είπε ο κλητήρας.
 — «Δέν ξέρου, θά τούν είδουπής νά κατιδῇ».
 Αφοῦ κατέθηκε ρώτησε:
 — Έσείς με ζητήσατε τί θέλετε;
 — «Καλῶ οὔρε πιδί μ'. Ίμένα πσέ δόσκα'γα δέ μί γνωρίς τ' μάννας ποι γέννσε δέν τ' γνωρίζεις;» και τοῦδειξε τήν αγελάδα που έφερε απ'τό χωριό πάνω σ'ένα τρίκυκλο.
 Σταυροκοπήθηκε ο κ. Μόσχος και ανέθηκε στο γραφείο του.
 Είδате ως ποιο σημείο έφτανε ή άγνοια και ή άφέλεια!!!!
 Ι.Χ.Μ. Ο ΜΕΤΟΙΚΟΣ,,

Η ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Πρός
 Τήν Έπιτροπήν Συντάξεως της Έφημερίδος
 ΚΟΥΣΟΒΙΣΤΑ

Είς τήν στήλην, Βήμα τών άναγνωστών, της Έφημερίδος σας είδε τό φῶς της δημοσιότητος έπιστολή στρεφόμενη κατά τοῦ συγχωριανού μας Έπιθεωρητοῦ Δημοσίων Έργων Πολιτικού Μηχανικοῦ τοῦ ΕΜΠ κ.Κων/νου Δημ. Βήχα μετατεθέντος έσχάτως έξ Ίωαννίνων εἰς Ρόδον δι'« ύπηρεσιακοῦς λόγους». Τό περιεχόμενον της έπιστολής αὐτῆς, ή όποία, κατά τήν ιδικήν μου γνώμην, δέν έπρεπε νά φιλοξενηθῇ εἰς τήν Έφημερίδαν σας, διά λόγους τοῦς όποιους πρέπει νά αναλογισθῇτε ἤδη, μου έπρόξενησεν άγανάκτησιν, όργή αλλά και πικρίαν διά τήν χολήν τήν όποιαν εξήμωσεν ο συντάκτης της.

Σκοπός της πρὸς ὑμᾶς έπιστολής μου δέν είναι νά προασπίσω τόν κ. Βήχα από τήν άήθη, έμπαθή και συκοφαντική αὐτήν έπίθεσιν που τοῦ έγένητο, διότι δέν έχει άνάγκην άπολογητῶν.

Όφείλω όμως νά πληροφορήσω τόν έπιστολογράφον σας και τοῦς σύν αὐτῷ, ότι ο τόπος αὐτός, όπου και ή προσφιλής σας ΚΟΥΣΟΒΙΣΤΑ όφείλει πάρα πολλῶ εἰς τόν μηχανικόν Βήχαν.

Αὐτός και μερικοί άλλοι που μετρῶνται εἰς τά δάχτυλα της μιάς χειρός συνετέλεσαν με οικονομικάς και κοινωνικάς θυσίας νά γίνη αὐτό που έγινε, που δηλ ή περιοχή, πλην μεγάλης μερίδος τοῦ χωριοῦ, άναγνωρίζει, ως σημαντικόν δῆμα πολιτιστικής μορφῆς.

Τά ἄτομα εἰς τά όποία όφείλεται τοῦτο (περίοπτον θέσιν κατέχει ο μηχανικός Βήχας Κων) δέν περι-

μεναν άσφαλῶς νά τά χειροπρωτήσουν, εκείνοι οί όποιοι παρακαλοῦσαν νά γίνουν μόνιμοι κάτοικοι τῶν ἰσογείων (2x2) προκατασκευασμένων οίκίσκων στοῦς Άγίους Άναγύρους τοῦ κάμπου της Άρτας, που πλημμυρίζουν χειμῶνα - καλοκαίρι και οί όποιοι θά έπεσκέπτοντο τό χωριό τους, με τό μεταφορικόν μέσον που μπήκε ο Χριστός εἰς τά Ίεροσόλυμα.

Αὐτή δεδαίως θά ήτο ή μοίρα των, εάν δέν ὑπῆρχαν αὐτοί οί όλιγοι που σᾶς προαναφέρω και οί όποιοι διέξαμαν έκινήθησαν, από άνώτερα αἰσθήματα πρὸς τήν γενέτειράν των και δέν πλήττονται, ως νομίζουν οί έπικριταί με τοιοῦτου είδους συκοφαντικά και πικρόχολα σχόλια, γι'αὐτό και περαίνων τήν έπιστολήν μου καταφεύγω εἰς τό γνωστόν άρχαῖον άπόφθεγμα ΑΙ-ΔΩΣ ΑΡΓΕΙΟΙ.

Νικόλαος Κ. Παπαθεοδώρου
 Άντισράτηγος Χωρ)κῆς έ.δ.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΗΚΕ ή ΑΓΑΘΗ τοῦ ΓΙΑΝΝΗ Χ.ΒΗΧΑ. Σ'αὐτή και τόν άρραβωνιαστικό της ή εφημερίδα μας εὔχεται καλά Στέφανα.

ΣΤΟΝ φίλο, συνδρομητή και συνεργάτη της εφημερίδας μας ΘΑΝΑΣΗ Ι. ΒΗΧΑ και στήν ΙΣΜΗΝΗ Β. ΚΑΛΥΒΑ που παντρεύτηκαν στήν Άθήνα στέλνουμε τίς καλύτερες εὔχες μας για άνεφέλη ζωή.

ΤΑ ΣΙΑΤΑΝ'ΚΑ

συνέχεια από τη 1η σελίδα

ποκρίθηκε ή Βάδω.

Ο Τάσος, που με τη φούρια της μάνας του είχε μισοξυπνήσει στο μεταξύ, βρήκε στην άπάντηση της Βάδως λυτρωτική δικαιολογία για νά γλιτώσει τό ξύλο και τίς φωνές. Έτοι, όταν ή Γιάννινα τοῦ τράδῆξε τό έλαφρό σκέπασμα και προσπαθοῦσε νά τοῦ μετρήσει τό σφυγμό στο χέρι, τό ξεφούρνισε, χωρίς ν'ανοίξει τά μάτια του.
 — Μ'φαίνεται ότι θερμά'κα μάνα.
 Διαφορετική όμως ήταν ή γνωμάτευση της Γιάννινας. Έτσι ο Τάσος που με τη δικαιολογία της άρρώστιας τό μόνο που κέρδισε -και αὐτό κάτι ήταν- τό άποτελοῦσε μιά φέτα με φρέσκο, άνάλατο δούτυρο για νά τή φάει στο δρόμο, ξεκίνησε, για ἄλλη μιά φορά άκόμη, με τά πράματα για τήν Παλαμονίδα, όπως δριζε τό άπογευματινό πρόγραμμα της μάνας.

Κάποτε έφτασε στον προορισμό. Και κακόκεφος, όπως ήταν, δέν έδιεπε τήν ὥρα και τή στιγμή που θά έπαιρνε τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Και τότε στήν κορυφή μιάς απότομης πλαγιάς, ξερδῶ του, πρόβαλαν μ'ένα μαξιλάρι από φτέρες ο καθένας στο χέρι του, ο Χρήστος και ο Γιάννης, και οί δυο από τά Κομματάκια, συμμοθητές του στο Γυμνάσιο στήν Άγναντα. Με μιάς έφταξε τό κέφι του και άφοῦ πήγε κοντά τους άρχισαν νά παίξουν, κατακυλώντας ανά δυο, στήν απότομη πλαγιά ενώ ο τρίτος που, κάθε φορά, περισσεύε, ένεκα που τά μαξιλάρια ήταν δυο, και στεκόταν στήν κορυφή της πλαγιάς, τοῦς έοπρωχνε με δύναμη για νά άποκτήσουν μεγαλύτερη ταχύτητα και νά φτάσουν μιά ὥρα άρχύτερα στο τέλος της σάβρας. Χωρίς νά τό καταλάβουν δασίλεψε ο ήλιος και άρχισε νά σουρωπώνει. Άνῆσχα ο Τάσος τό κατάλαβε αὐτό και άφοῦ καληνύχτισε τοῦς φίλους του, που και εκείνοι ξεμάκραιναν κατά τά σπίτια τους, βῆλθηκε νά μαζέψει, στά γρήγορα, τά πράματα και νά γυρίσει στο χωριό, στο σπίτι του.

Σέ λίγο συναπάντησε τά πρώτα σπίτια τοῦ χωριοῦ, αλλά είχε νυκτώσει για τά καλῶ. Τό λαμπερό ολόγιομο φεγγάρ, (έτυχε νά είναι πανσέληνος), φώτιζε άρκετά τό δρόμο και έτσι ο Τάσος, σιγοτραγουδώντας πλησίαζε πὸ πολύ κατά τό σπίτι του και δέν θά είχε νά φοβηθῇ τίποτε, αν δέν ήταν οί Λεύκες, που τώρα πλησίαζε. Τό ἤξερε καλά τό μέρος αὐτό. Ήταν ένα στενοσόκακο άνάμεσα σέ κάθε λογῆς ἄγρια δένδρα. Τά δένδρα αὐτά όχι μόνον είχαν φυτρώσει, χρόνια τώρα, και από τίς τέσσερες μεριές τοῦ όρίζοντα, αλλά είχαν σμίξει και σέ πολλές άψίδες πάνω από τό σοκάκι και έτσι τό φῶς που έπέτρεπαν νά μπει σ'αὐτό ήταν λιγοστό και σπάνιο. Όπως έλεγαν οί μεγαλύτεροι πολλῶς φορές είχαν βγῇ στο μέρος αὐτό σιαταν'κά. Κάτι τέ-

τοιο είχε άκούσει και ο Τάσος και τώρα τό σκεφτόταν καθώς σίμωσε άρκετά. Σταμάτησε τό τραγούδι και με κρύα καρδιά μπήκε στο σκοτεινό σοκάκι.

Τό σκοτάδι έδῶ ήταν πηχτό. Με τό ζόρι θά μπορούσε κανείς νά κάνει δῆμα. Άλλά ο Τάσος, που τό είχε περπατήσει τόσες φορές, δέν δυσκολευόταν σ' αὐτό. Περπατοῦσε, ήταν και ο φόβος στή μέση, τόσος γρήγορα, σαν νά ήταν μέρα. Σέ κάποια στιγμή που ή άκολουθία (μπροστά πήγαινε ή μεγάλη αγελάδα, ή Μελίσσω, πίσω τ'άλλα τά πράματα και τελευταῖος ο Τάσος για νά τά σαλαγάει δλα) δρισκοταν κάπου στή μέση τοῦ, άτέλειωτου, σκοτεινοῦ δρόμου ή Μελίσσω σταμάτησε άπότομα και κοντά σ' αὐτή και ή ἄλλη άκολουθία. Ο Τάσος, πιστεύοντας ότι εἶναι κάποιος από τά συνηθισμένα τερτίπια της αγελάδας, παραμέρισε τά ἄλλα τά ζωντανά και φθάνοντάς την της έριξε μερικές με τήν κρανένια λούρα. Τοῦ κάκου όμως. Η αγελάδα δέν τό κουνούσε δῆμα. Τότε κοίταξε μπροστά της. Και αὐτό που είδε τοῦ πάγωσε τό αἷμα! Στο σημείο αὐτό τό σῦδεντρο δέν ήταν τόσον πυκνό. Τό φεγγάρι κατάφερνε νά περνᾶ στο σοκάκι λίγο φῶς και ο ἴσκιος που σχηματιζόταν πάνω του τό έδειχνε καθαρά. Από τή πάνω μεριά, κατά τά Τολαίικα χωράφια, στεκόταν ένας πελώριος άντρας και, με σηκωμένα ψηλά τά χέρια, άπαγόρευε στήν άκολουθία νά προχωρήσει. Ήταν σιαταν'κό!!!

Τοῦ δύστυχου Τάσου τοῦ κόπηκαν τά πόδια και ήταν έτοιμος νά βάλει τά κλάματα όταν θυμήθηκε τή συμβουλή της μάνας του. Και, χωρίς καθυστέρηση, άρχισε με τό μυαλό του ν' άπαγγέλει γρήγορα αλλά καθαρά (για νά πιάσει) τό Πάτερ Ήμῶν. Μέτρησε και ως τό δέκα, όταν τό τέλειωσε, ἄλλα οὔτε ο ἴσκιος σῶλεψε οὔτε δρόντο άκουγε. Για μιά στιγμή φοβῆθηκε και πάλι, αλλά σύντομα συνῆρθε. Αφοῦ έκανε δὸ τοῦ είχε πεί ή μάνα του δέν είχε νά φοβηθῇ τίποτε. Τό σιαταν'κό έσκασε. Τι και αν δέν άκούσε δρόντο και δέν χάθηκε ο ἴσκιος; Γυρίζει τότε με θάρρος κατά τό σιαταν'κό για νά τοῦ δείξει ότι δέν φοβάται και ότι θά συνεχίσει τό δρόμο του, παρά τήν άπαγόρευση. Και στή θέση του βλέπει ένα πουρνάρι με δυο όλόγια κλωνάρια!! Γυρίζει και κατά τόν ἴσκιο. Τό βλέπει, ξεκάθαρα πιά, ότι ο ἴσκιος τοῦ άντρα ήταν ο ἴσκιος τοῦ πουρνARIOῦ και τά χέρια τοῦ άντρα ήταν τά κλωνάρια.

Η καρδιά πήγε στή θέση της τότε. Και μπαίνοντας μπροστά της της άκολουθίας δάσισε, περήφανος από χαρά, τά λίγα μέτρα που τόν χωρίζαν από τό σπίτι του. Δέν θά ξαναφύγαν ο Τάσος ποτέ πιά στή ζωή του τά Σιαταν'κά! Γιατί τό κατάλαβε καλά ότι όλες οί σχετικές ιστορίες γύρω απ' αὐτά γράφτηκαν πῆγε νά γραφτεί και ή δική του με τό πουρνάρι και τόν άντρα, ή κάποις έτσι.